

det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaard siger angaaende det frie Lægevalg: Denne skarpe, stærke Ændring fra Ordet „frit“ til „delvis frit“ Lægevalg, det er en revolutionerende Ændring i hele Sygekasselovgivningen; men vi gennemfører den, fordi vi finder den nødvendig; vi tænker ikke paa hele det Apparat af Undersøgelseskommisioner, der behandler den og dermed ikke gør den virksomhedsfuld i Fremtiden. Derfor maa vi opretholde vort Ændringsforslag Nr. 1; og skulde det ikke blive gennemført, ja, da maa vi takke den højtærede Sundhedsminister for, at han vil bringe Sympati, det ærede Medlem Hr. Weygaards Sympati, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaards Sympati og andre ærede Medlemmers Sympati til en Handling i dette meget vigtige Forhold.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen var i sit Foredrag inde paa at tale om Ængstelsen for Kontingentforhøjelser, og i denne Forbindelse sagde han, at ikke mindre end 27 402 Medlemmer er blevet slettet paa Grund af Restancer. Jeg vil spørge det ærede Medlem og enhver i Salen, om de kan tænke sig nogen som helst større Forening, der har en saa lav Afgang af Medlemmer paa Grund af Kontingentrestancer som netop Sygekasserne; thi vel er det absolut set et stort Tal, men reelt drejer det sig kun om 1 à 2 pCt., der er blevet slettet paa Grund af Restancer.

Det ærede Medlem talte dernæst meget om den foreslåede nye Affattelse af Sygekasselovens § 15 om Frikørsel; han var jo synsk og saa, hvorledes den høje Sundhedsminister maatte tage absolut Afstand fra min Fortolkning af Ændringsforslag Nr. 14. Men den højtærede Minister erkendte, at den af det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaard og mig fremsatte Fortolkning var den rigtige; og skulde Ordlyden mangle noget i Klarhed, saa var den højtærede Minister villig til at give Lovforslaget en saa skarp og tydelig Ordlyd, at der ikke kunde være nogen som helst Tvivl om Rigtigheden af den Fortolkning, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaaard og jeg gav. Saa nu bliver det det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, der maa stemme for dette Ændringsforslag, som han jo har været en saa stor Beundrer af.

Saa var det ærede Medlem inde paa en Omtale af, hvad en Dr. Kuhn har skrevet om frit Lægevalg. Under Omtalen deraf udtalte det ærede Medlem, at han ikke kunde se mig i Salen. Jeg skal berolige ham med, at jeg under hele hans fortrinlige Foredrag var til Stede i Salen. Jeg blev udsat for et Interview af det ærede Medlem med Hensyn til Dr. Kuhns fortreffelige Egen-

skaber; og alt dette var jo Underbygningen for det Angreb, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen rettede paa mig, at jeg er i Uoverensstemmelse med Hr. Dr. Kuhn. Jeg erkender, at det er et Udslag af radikal Snedighed, men et Udslag, som det ærede Medlem gerne maa have for sin egen Mund.

Der er Tale om, at der vil blive stillet et Ændringsforslag mellem anden og tredje Behandling. Jeg kunde ønske, at ogsaa det af mig nævnte Spørgsmaal om en Ændring af Udtrykket „forældreløse Børn“ i Ændringsforslag Nr. 3 maa blive optaget til Forhandling mellem anden og tredje Behandling, idet et Ændringsforslag i den af mig angivne Retning sikkert vil kunne faa enstemmig Tilslutning fra Medforslagsstillerne.

Den højtærede Sundhedsminister var saa forfærdelig ængstelig for Juristerne. Dem skal man saamænd ikke være bange for; det er et Folkefærd ligesom vi andre, og skulde ogsaa en Jurist komme og angribe den Administration, vi har kaldt utilbørlig, skulde det kun glæde mig. Den højtærede Sundhedsminister begyndte med at sige, at det tilkommer ham at forsvare saa og saa mange Ministre, saa og saa mange Departementschefer og videre ned. Det var hans Opgave. Jeg tænkte: Hvorledes mon nu den højtærede Sundhedsminister løser den Opgave? Thi vi ved jo alle, hvorledes den højtærede Minister, da det gjaldt Invalideloven, har talt om al den Umulighed, som den tidligere Indenrigsminister Berg har præsteret, hvorledes det ene Lovforslag efter det andet, der nu er kommet i Sundhedsministernes Varetægt, overallt er blevet stemplet som Mangel paa Mangel.

Det varede jo heller ikke længe, før man blev klog paa, hvorledes dette Forsvar for Ministerens Forgængere skulde føres: Ganske brutalt. De 23 første Aar havde man levet paa en eneste Ulovlighed. Ja, hvis det skal være helt rigtigt, saa er det 15 Aar; thi det var først i 1900, da Indenrigsminister Bramsen kom til, at Ulovligheden blev konstateret, og saa levede man videre paa Ulovligheden i Resten af de 23 Aar. Saa fik man endelig i 1915 en Lov, der var lovlig. Men ak! Hvorledes gaar det med denne Lov — der er lovlig? Neppe faar Indenrigsminister Rode fat paa denne Lov, før han skriver en ulovlig Bekendtgørelse i Forhold til denne Lov. Og da saa endelig denne ulovlige Bekendtgørelse til Loven af 1915 er lavet, saa faar vi igen en Bekendtgørelse af 1920. Og hvad saa? Den er ikke ulovlig, men den er ganske uforstaaelig, der kan overhovedet ikke bringes Mening i den.